

4. FroeFroe weet raad

Alles is rustig in de straat. Zo vroeg in de ochtend rijden er nog niet veel auto's. Het hek van FroeFroes huis is dicht. Zelfs de rolluiken zijn neergelaten. Ploef en Bo kijken elkaar vragend aan. Zou FroeFroe op reis zijn? Dat gebeurt wel meer. Agent Willie wordt stilaan een dagje ouder. Als hij moe wordt, spoort hij samen met FroeFroe naar zee. Daar heeft agent Willie een huisje. Het staat verscholen tussen de duinen. Hun enige gezelschap zijn konijnen en vogels. Er komt bijna geen mens, behalve af en toe een groepje wandelaars die van de natuur genieten.

Ploef vindt het geweldig als FroeFroe op hetzelfde tijdstip met vakantie aan zee is. Dan maken ze samen lange wandelingen in de duinen, kijken samen naar het Ruisbeest, slapen samen onder de struiken

in de tuin of huilen samen naar de maan. En de sterren! Ploef krijgt er maar niet genoeg van om ernaar te kijken. De sterren aan zee zijn anders dan thuis. Het lijkt of ze veel meer schitteren.

Een poos geleden, toen Ploef weer eens samen met FroeFroe met vakantie was, heeft hij een vallende ster gezien. Wat was dat mooi! FroeFroe zei dat hij een wens mocht doen. Ploef begreep het niet zo goed, maar wenste vlug dat hij altijd bij FroeFroe zou mogen blijven.

FroeFroe was toen heel dicht bij hem komen staan. Zelfs zo dicht dat haar snoet zijn snoet raakte. Ploef was er helemaal duizelig van geworden, het was alsof hij op wolken liep.

Naast elkaar waren ze naar huis getrippeld. Bij het hek had hij van FroeFroe afscheid genomen met hetzelfde 'snoet-aan-snoet-gebaar'.

's Nachts had Ploef van FroeFroe gedroomd. Door de duinen kwam ze op hem toe. Ze had bloemen in haar halsband en een witte strik in plaats van een roze. Heel ver weg klonken belletjes. Ploef had het vreselijk vervelend gevonden toen zijn roze droom stuk spatte door Siens hoge stemmetje dat hem riep.

Sien! Die was hij helemaal vergeten! Waar zou ze nu

zijn? Waar heeft het stalen monster haar naartoe gebracht?

"Laten we het eens langs de achterkant van het huis proberen," keft Ploef tegen Bo. "Misschien is daar meer te zien."

Voorzichtig wurmen ze zich door de spijlen van het hek. De lavendel langs het tuinpad geurt zo sterk dat Ploef ervan moet niezen.

"Ik hoop maar dat ik geen verkoudheid krijg," snuft hij.

"De tijd voor verkoudheden is voorbij, Ploef. Het is veel te warm. Je hebt stuifmeel in je neus gekregen, dat is het," keft Bo betweterig.

"Wat is dat nu weer, stuifmeel?"

"Dat zijn de zaadjes van bloemen en planten. De wind neemt ze mee. Als je die zaadjes in je neus krijgt, ga je niezen," legt Bo uit.

"Waarom nies jij dan niet?" Hierop weet Bo niet onmiddellijk een antwoord te verzinnen. "Zomaar," blaft hij. Dat zegt hij nou altijd als hij het antwoord niet weet, denkt Ploef.

Ploef en Bo staan in de tuin. Ze turen om zich heen. Nergens is Froefroef te bespeuren. Ook aan deze kant zijn de rolluiken neergelaten.

"Misschien is Froefroef met agent Willie naar zee," oppert kleine Bo.

"Welnee, dat zou ik toch weten!" blaft Ploef.

"We zullen haar om de beurt roepen," beslist Bo.

Hun hoge hondenstemmetjes dringen schel door de stilte: "Froefroef, waar ben je? Kom gauw! We hebben je heel wat te vertellen!"

Eindelijk weerklinkt een blafje en verschijnt Froefroef om de hoek van het huis. Onmiddellijk beginnen Ploefs ogen te twinkelen. Daar staat mooie Froefroef zomaar midden in een streep zonlicht. Haar vacht is

nog witter dan de vorige keer en de strik om haar hals nog rozer.

"Nou, nou, FroeFroe. Waar bleef je de hele tijd? We dachten dat je niet thuis was," keft Ploef.

"Ik zat in bad," blaft FroeFroe. "Baas Willie heeft me onder de schuimbellen gestopt. Dat was nodig want gisteren heb ik samen met hem in de tuin gewerkt. Na dat karwei zag ik er niet uit en dat kan natuurlijk niet voor een hond als ik!"

Ze geeft Ploef een lik. Hij wordt er ontzettend verlegen van. FroeFroe die hem zomaar midden op zijn snoet zoent!

Bo, die getuige was van het schouwspel, slaat een poot voor zijn ogen en zucht: "Geen spelletjes, alsjeblieft. Kunnen we eindelijk ter zake komen?"

Nieuwsgierig komt FroeFroe tussen de twee honden in staan. "Is er wat aan de hand?" vraagt ze. Ploef en Bo vertellen om de beurt het vreselijke verhaal.

"Daarom moeten we onmiddellijk een detective inschakelen," keft Bo gewichtig. "En wie is daar beter geschikt voor dan jij? Jij bent tenslotte de hond van speurder Willie!"

"Wat is een deductief?" vraagt Ploef.

"Geen deductief, Ploef, maar wel een detective. Je moet de woorden goed uitspreken. Een detective is iemand die erg goed is in opsporingen."

"Heb jij dat op school geleerd?" vraagt Ploef verwonderd.

"Niet op school, maar wel bij mijn baas," legt FroeFroe uit.

Ploef begrijpt het niet helemaal, maar hij vraagt niet verder. FroeFroe zal wel weten hoe ze de zaak moet aanpakken, zoveel is zeker.

"Laten we meteen met elkaar overleggen," blaft ze. Parmantig trippelt ze voor de twee honden uit het huis in.

Agent Willie zit in de keuken aan de ontbijttafel en leest de krant.

"Wie we daar hebben!" lacht hij. "Mijn twee vrienden. Wat brengt jullie zo vroeg naar hier? Ik vermoed dat

jullie elkaar wat te vertellen hebben, is het niet? Ga je gang. Ik zal jullie niet storen."

Agent Willie kwebbelt maar door. Ondertussen smeert hij een stapel boterhammen waar hij een dikke laag hagelslag over uitstrooit. De drie vrienden schenken er geen aandacht aan. Er is veel werk aan de winkel. Ze hebben geen minuut te verliezen. Er moet zo vlug mogelijk gehandeld worden.

FroeFroe stelt voor om samen naar het station te gaan. Daar is Sien tenslotte de laatste keer geweest. Van daaruit moet haar spoor te volgen zijn.

"Bedoel je dat we in zo'n lelijk monster moeten?" vraagt Ploef met een bibberstemmetje.

"Misschien. We zien wel!" blaft FroeFroe.

Samen lopen ze de deur uit.

Agent Willie kijkt nog even op. Hij ziet nog net het staartje van FroeFroe om de hoek verdwijnen. "Wat een rakkers zijn het toch," mompelt hij tussen twee happen in.